

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

Kommissionen foreslog at skærpe de gældende optagelsesbetingelser i hvert fald noget. Ministeren er gået en anden vej ved at overlade den endelige fastsættelse af kravene til ministeriet efter forhandling med seminarierådet. Jeg har ikke noget imod, at afgørelsen ikke bindes for fast i loven, og navnlig anser jeg det for at være en fordel, at seminariefolkene skal tages med på råd; men det vil dog vistnok alligevel være nødvendigt, at der i loven findes nogen vejledning med hensyn til, hvilke krav der vil blive stillet for at kunne bestå optagelsesprøven. Det er helt i sin orden, at der ikke kræves en bestemt eksamen, real- eller studentereksamen, som adgangsbetingelse. Jeg tillægger det også stor betydning, at seminarierne skøn over elevernes egnethed og modenhed får en stor plads i bedømmelsen ved optagelsen. Men „sikker kundskab“ i en række fag, som det efter § 10, stk. 2, kræves, er ikke nogen klar vejledning, når kravene i de enkelte fag til sin tid skal udformes. I seminariekommissionen tror jeg det var den almindelige opfattelse, at optagelsesbetingelserne ikke måtte ligge højere, end hvad en velbegavet elev med folkeskoleuddannelse kunne præstere med et års forberedelse i præparandklasse. Det er muligt, at seminarierne vil sige, at et års forberedelse ikke slår til. Jeg mener dog under alle omstændigheder, at vi under udvalgsdrøftelserne må søge at finde frem til noget større klarhed på dette punkt.

I forbindelse med optagelsesprøven vil jeg gerne nævne et forhold, som jeg tillægger en ikke ringe betydning. Ved bestemmelserne i § 10, stk. 4, åbnes der adgang for unge, der i en mere moden alder vil søge læreruddannelse, til at blive optaget på seminarium, når de har gennemgået to kursus på folkehøjskolen og består en optagelsesprøve alene i dansk, regning, matematik, naturlære og eet fremmed sprog. Det er manden fra ploven, der her tænkes på, den mand, der i nogle år har været ude i det praktiske liv, levende med i det praktiske livs hverdag, og

som gennem deltagelse i kursus, aftenskole, efterskole eller højskole har tilegnet sig de kundskaber, som kræves for at kunne følge med i seminariets undervisning. Man ser i disse år aftenseminarier vokse frem, hvis elever har deres arbejde ved siden af, at de går på seminarium om aftenen og tager deres eksamen fra dette seminarium. Denne vej gennem livets praktiske skole er dog ingen dårlig forberedelse til lærergerningen, og mange af skolens mest særprægede og betydelige skikkelser er kommet ind i skolearbejdet ad denne vej, udenom den reglementerede eksamenslæsning. Jeg håber, at de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 4, vil føre til, at forbindelsesvejen fra det praktiske liv ind til lærergerningen vil blive brugt endnu mere end hidtil; den danske skole vil efter min bedømmelse være vel tjent dermed. Når vi nu endvidere alle er enige om, at vi i læreruddannelsen vil fastlægge studenterklasserne, hvor de unge med eksamen i større tal end tidligere kan rykke ind og forberede sig til at blive lærere, vil det være naturligt, at man samtidig lægger vægt på at udnytte den mulighed, der ligger i undtagelsesbestemmelserne i § 10, stk. 4, og kalder på unge, der kommer ude fra det praktiske liv, og som har ønske om at øve en lærergerning; vi bør ikke lægge større hindringer i vejen for, at de kan komme i gang med uddannelsen, end at det fremdeles vil være muligt at få en ikke ringe del af seminarieeleverne hentet derudefra.

På et andet område vil jeg også gerne fremsætte et principielt synspunkt. Det må være hovedformålet med læreruddannelsen at uddanne lærere og lærerinder til den almindelige folkeskole. Vel er eksamensskolen en del af folkeskolen; men den almindelige børneskoleundervisning er det væsentlige, og interessen for at skaffe lærere til eksamensmellemskolen og realskolen må ikke blive så dominerende, at hensynet til den almindelige folkeskole trænges i baggrunden. Når jeg siger dette, er det, for at vi under sagens videre drøftelse kan være opmærk-